

ANOUSKA KNIGHT

A woman with brown hair, wearing a white t-shirt and a blue and white striped apron, is holding a two-tiered pink cake with white frosting and decorations. She is standing in a bakery with shelves of various cakes in the background. The text 'kui sind enam ei ole' is overlaid on the image in a white, cursive font.

kui
sind
enam
ei ole

Anouska Knight
Since You've Been Gone
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel
Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle
levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sünd-
mused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike
elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Anouska Knight
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises
Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M07312016
ISBN 978-9949-25-933-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu poistele, keda ma armastan rohkem kui lund.

Esimene peatükk

See oli puhkepäev. Ta lubas, et ei jää kauaks ära. Ta tahtis lihtsalt veenduda, et poisid ei tee rumalusi ja järgivad turvanõudeid; tal ei olnud mingit tahtmist kirjutada järjekordset aruannet mingi õnnetuse kohta ja see tähendas, et neil tuli silma peal hoida. Lubasin, et teen tema lemmiktoitu – sidruni ja basiiliku *linguini*'sid – ja tema lubas olla kodus enne, kui toit jõuab raisku minna.

See ei näinud enam isuäratav välja. Silmitsesin külma ja paakunud pastarooa, mida olin enda ees mööda taldrikut nüginud ja püüdsin end mitte hüljatuna tunda. Asetasin noa ja kahvli automaatselt taldrikule, käepidemed paralleelselt kella nelja kohal, nagu söömist lõpetades teha tuleb, ja imestasin veel kord, miks pagana pärast ma endale tüli teen.

Lauakombed olid üks neist iroonilistest asjadest, mis tundusid täiesti üleaarused, kui sõid seltskonnas, kus ei pööratud tähelepanu sellele, kas küünarnukid on laual või mitte.

Minu ema Pattie oli head kombed meile lapsepõlves sisse drillinud ja oleks olnud väga nõrdinud avastades, et tema väike tütreke sööb köögisaare ääres, mitte ei kasuta mõnda neist üleaarusest kaheteistkümnest söögilauatoolist. Kui ta oleks teadnud, kui sageli ma kraanikausi kõrval sõin, oleks see kindlasti halvustava grimassi esile kutsunud.

Rahulolematuse grimass – ma olin seda nii sageli näinud.

Me kõik teadsime, et ema oli pidanud taluma tagasilööke, sest ei suutnud isa keskpärase sissetuleku tõttu oma sõpradega sammu pidada. Ema armastas teda, me teadsime ka seda – kuidas siis teisiti? –, ent ema ei suutnud hoiduda liialdustest, kasvatades Marthat ja mind, nagu oleksime me mingi peenemat sorti kooli õpilased, pakkudes meile parimaid eeldusi abiellumiseks juristi või arstiga – igatahes kellegi jõukaga. Ta uskus, et tema väikesed tüdrukud peavad olema daamilikud ja suureks saades leiavad nad endale abikaasa, kes suudaks neile pakkuda kõrget elustandardit, tagades neile niiviisi muinasjutulise elu.

Küll mina juba teadsin neid lugusid.

Minu õe puhul ema strateegia laias laastus töötas. Martha oli piisavalt osav, et leida endale suure südamega jurist. Aga kui ma nägin esimest korda Charliet, kes laadis puid oma ülemuse autole, päikesepruunid käsivarred liikumas metsamehejaki all, omamata vähimatki aimu sellest, kui pilkupüüdev ta oli, teadsin ma kohe, kelle jaoks mu lauakombed mõeldud olid.

Emä hoiatas mind, et Charlie oli *tahumatu*; kombetu, ema lisis, et liiga sarmikas, et sellest head nahka tuleks. Et kahekümne viieselt on liiga vara abielluda – eriti veel metsnikuga – ja see kõik lõpeb veel halvasti. Tal oli õigus. Charliel oli viimasel ajal palju muresid olnud. Vaatasin, kuidas basiilikutükid minu ees taldrikule kinni kuivasid. Pidin oma vanematele helistama. Ma ei olnud nendega peaaegu kolm nädalat rääkinud, kuigi oleks pidanud neid Martha hüppeliigeste suurusega kursis hoidma. Kahekümne seitsme aastaseks olemine ei pakkunud mulle suuremat kaitset ema kamandamise eest, kuid õnneks pakkus seda kolmetunnine lennureis Ühendkuningriigi ja nende pensionipõlvkodu vahel Menorcal.

Tool lõi vankuma, kui ma end sellelt üles ajasin ja köögisaare lagedaks tegin, ladudes nõud kaheosalise Belfasti valamü vasakpoolsesse ossa. Olime härra Jeffersoniga otsustanud kaheosalise kasuks. Osalt seepärast, et mulle käis närvidele, et Charlie tõi kööki mullaseid juurvilju ja osalt seepärast, et oli vägagi tore omada kahte kõrvuti asuvat valamut maja kõige parema vaatega akna juures. Just selliseid ootamatuid otsuseid kipuvad langetama armastusest joobnud inimesed. Õnnelikul ajal, enne kui jõuab kätte pisarate kord.

Vaatasin ringi, otsides kapipealsetelt pesemist vajavaid nõusid, samal ajal kui vesi voolas valamusse asetatud asjade peale. Kell näitas kuus nelikümmend viis.

Kus ta on? mõtlesin, pigistades suure tõrtsu pesuvahendit auravasse vette. Lõunaaeg oli läbi. Temast ei olnud ikka veel märkigi, kui ma käed kuuma vette torkasin. Sõrmede vahel kippus nahk natuke kipitama. Oleksin võinud osta paari kummikindaid, kuid ma pesin pagariäris käsi nii sageli, et tundus mõttetu kodus kinnastega mässama hakata.

Martha ütles, et ma olen ainus inimene, kes eelistab kraanikaussi nõudepesumasinale. Martha oli ainus inimene, keda ma teadsin, kes eelistas kahekandjal raseduskuul turnida kõrgetel kontsadel, hoolimata tõsiasjast, et tema hüppeliigesed olid nüüd sama jämedad kui ta põlved. Ta oli püüdnud veenda

mind kontsade eelistes – need pikendasid jalgu, parandasid kehahoidu ja olid üldse naiselikud – täpselt samuti, nagu ma olin püüdnud talle selgitada, et kui me just ei korralda võõruspidu, siis kulub terve nädal enne, kui nõudepesumasin täis saab. Pealegi oli vaade orule väärt rohkem kui puhuti karedate käed. Kui olime ostnud oma naabrilt proua Hedleylt poole talumaja, tegime akna just sellel põhjusel suuremaks. Maja küljeaknast avanes üle laugete roheliste aasade vapustav vaade mustjassinisele järvele.

Sellest aknast võis näha kõiki looduses esinevaid värve, millele aitas omakorda kaasa Charlie nõrkus istutada aeda kõikvõimalikke mugulaid, pöösaid ja puid. Kui me hakkasime maja remontima, keskendus tema istutustöödele, nii et sellal kui me vaidlesime mis värvi toad tulevad, aed muudkui kasvas.

Asi lõppes sellega, et pidin ta rahakoti aianduskeskuse lahtiolekujaks ära peitma. See vedeles minu peegilaua sahtlis koos muude tähtsate ja kasutute asjadega.

Mõistsin nüüd, et olin tema kallal liiga palju näägutanud.

Tõmbasin käe tagasi, kui vesi ootamatult minu käeselga kõrvetas ja suunasin pilgu uuesti läbi akna õue. Muru tahtis niitmist. Rohi kõrgus ümber roostetava aiämööbli.

Kus ta on? küsisin endalt uuesti.

Nägin selgesti poolt järve, ülejäänu varjutas väike puude ja pöösaste tukk, mille Charlie oli meie viimase suure tüli järel lühemaks võtnud. Mootorsaag oli ebatavaline vahend pingete maandamiseks, kuid tema puhul see toimis ja puud olid juba peaaegu oma endise kõrguse saavutanud. Oleksin võinud kihla vedada, et minu tõrges kaaslane oli kusagil seal.

Ta ei saanud kaugel olla, kuid nähtavasti oli ta leidnud midagi märksa huvitavat kui minu kanapasta. Võib-olla oli ta minu peale pahane, sest ma karjusin hommikul tema peale. Kui see oli teine kord selle nädala jooksul, kui ta mind üksinda sööma jättis, siis ei kavatsenudki ma kalurinaise kombel ukselelvel seistes lasta toidul külmaks minna. Söögu hiljem, kui tahab, aga kui ta kavatses samamoodi jätkata, siis söögu purgitoitu.

Nõud olid vähem kui kolme minutiga pestud. Marthat ei oleks see veennud, kuid me oleme alati erinevad olnud. Seda kinnitas ka valamu juures aknalaual seisev pilt.

Minu juuksed olid pildi tegemise ajal pikemad, aga paanikahoogudega oli lihtsam toime tulla ilma kiharatesse takerdumata. Pikad juuksed

olid kõrvaldatav takistus, kui püüdsid öösel voodis meeleheitlikult hingata.

Köögi tagaosas, kuhu päike varem sisse paistis, oli õhk soojem. Charlie oli teinud sinna kahe kreemika raamaturiiuli vahele akna koos aknaaluse istmega. See oli tema lemmikkoht, kus ta iga päev hommikust sõi, päike selga paitamas ja koer jalgade ees lamamas.

Charlie ema märkis, et köögi akendest avanev 180-kraadine vaade on väga teretulnud, kui perre saabub järelkasv. Eriti kui nad osutuvad sama ulakaks kui nende isa. Ulakad lapsed ei valmista siin mingit muret.

Avasin välisukse ja läksin aeda. „Dave? *Dave?* Viimane hoiatus, paharet.” Puudelt, mida Charlie oli kärpinud, tõusis lendu parv linde. Ta tuli. Nüüd nägin ma teda mäest üles kappamas. Ta ei olnud kena koer. Tema helepruun karv lehvis, kui ta mööda mäekülge üles tormas ja nägu lotendas igasse ilmakaarde, justkui oleks see korraks gravitatsioonist võitu saanud.

Ta peatus minu jalge ees ja potsatas istuma, endal saba vastu maad tagumas.

„Noh, Dave.” Dave lõõtsutas vastuseks. „Sajäid lõunale hiljaks,” noomisin.

Kui ma tema järel majja astusin, ei näidanud ta üles mingit kahetsust.

Kui ma koridoris saapaid jalast võtsin, kuulsin, kuidas ta oma kanaportsu haistis ja olin juba poole trepil, kui telefon helises.

Teadsin, et see on Martha, kes tahtis teada, millist praadi ta meile pühapäeval teeb. Ma ei tahtnud tema juurde lõunale minna, kuid seni ei olnud ma leidnud ühtegi head ettekäänet sellest keeldumiseks.

Telefon helises edasi, koputades minu südametunnistusele. See ei pruukinud olla lõuna, see võis olla beebi. Sirutasin juba kae kuuldetoru järele, kui automaatvastaja sisse lülitis.

„*Te sattusite Jeffersonide rahaauku. Me ei saa praegu vastata – ma turnin kusagil treppredelil ja Holly on kusagil ära ja kaupleb meie sõpru meile appi. Jätke palun teade.*”

„Hol, see olen mina. Ma tahtsin teada, kas sa tahad pühapäeval lammas? Või kana? Meile meeldiks ka kana. Kui sulle sobib? Miks sa kodus pole? Helista, kui kohale jõuad. Kallis oled. Nägemist.”

Dave tuli minu juurde trepjalamile. „Kas sa tahad mulle seltsiks olla? Lepid minuga lõunasöögi eest, aga tahad näha, kuidas ma duši võtan?” Dave ei vastanud.